

7. Melodia.

A trebuit să aștept când m-am întors la școală. Încă nu se ieșise de la ultima oră. Era bine, pentru că trebuia să mă gândesc la niște lucruri și aveam nevoie de singurătate.

Aroma ei persista în mașină. Am ținut geamurile închise, lăsând-o să mă asalteze, încercând să mă obișnuiesc cu văpaia care-mi ardea gâtul.

Atracție.

Era problematic de contemplat. Avea atâtea fațete, atâtea înțelesuri și niveluri. Nu era același lucru ca iubirea, însă erau înlănțuite fără vreo posibilitate de ieșire.

Nu aveam idee dacă Bella se simțea atrasă de mine. (Tăcerea ei mentală avea cumva să devină tot mai frustrantă până mi-aș fi pierdut mințile? Sau exista vreo limită pe care urma, până la urmă, să o ating?).

Am încercat să compar reacția ei fizică și a celorlalți, ca secretara și Jessica Stanley, însă nu am ajuns la nicio concluzie. Aceleași indicii - schimbările de ritm al inimii și al respirației - puteau să însemne teamă, șoc sau neliniște la fel de ușor ca interes. Nu prea credeam că Bella ar fi putut avea același soi de gânduri care îi trecuseră prin cap lui Jessica Stanley. Până la urmă, Bella știa foarte bine că era ceva în neregulă cu mine, chiar dacă nu putea determina precis ce anume. Îmi atinsese pielea înghețată, apoi își retrăsese mâna, simțind-o glacială.

Și totuși... îmi aminteam acele fantezii care altădată mă umpleau de repulsie, însă cu Bella în locul lui Jessica...

Respiram tot mai des, focul înfigându-și ghearele în gâtul meu, de sus în jos.

Dacă *Bella* ar fi fost cea care m-ar fi imaginat îmbrățișându-i trupul fragil? Simțind cum o trag strâns la piept și apoi cuprinzându-i bărbia cu palmele. Îndepărtând cortina grea a părului ei de pe chipul său îmbujorat. Trasându-i forma buzelor pline cu vârful degetelor. Apropiindu-mi chipul de al ei, acolo unde îi puteam simți dogoarea răsuflării pe gura mea. Apropiindu-mă și mai mult...

Dar apoi mă trezii, tresărind, din reverie, știind, așa cum știusem atunci când Jessica își imaginase acele lucruri, ce s-ar fi întâmplat de m-aș fi apropiat atât de mult de ea.

Atracția era o dilemă imposibilă, pentru că mă simțeam deja ademenit iremediabil de Bella.

Chiar voiam să se simtă atrasă de mine, ca o femeie de un bărbat?

Era o întrebare greșită. Cea corectă ar fi fost dacă *trebuia* să-mi doresc ca Bella să fie atrasă de mine în acel fel, iar răspunsul era "nu". Pentru că nu eram om, și nu era drept față de ea.

Cu fiecare fibră a ființei mele tânjeam să fiu un om obișnuit, ca să o pot ține în brațe fără să îi pun viața în pericol. Ca să fiu liber să îmi țes propriile fantezii, care nu s-ar fi sfârșit cu sângele ei pătându-mi mâinile, strălucindu-mi în ochi.

Felul în care o curtam era lipsit de orice justificare. Ce fel de relație i-aș fi putut eu oferi, când nu puteam risca nici măcar să o ating?

Îmi sprijinii capul în mâini.

Tulburarea mea creștea și mai mult pentru că niciodată, în întreaga mea viață, nu mă simțisem mai uman decât atunci - nici când *fusesem* om, din câte îmi puteam aminti. Pe atunci, toate gândurile mele se îndreptau către gloria de soldat. Marele Război făcuse ravagii în aproape întreaga perioadă a adolescenței mele, și mai aveam doar nouă luni până la împlinirea a optsprezece ani când lovise valul de gripă... Vedeam doar imagini vagi din acea viață, amintiri întunecoase care se estompau pe măsură ce zecile de ani treceau. Pe mama mi-o aminteam cel mai limpede și am simțit o durere veche atunci când m-am gândit la chipul ei. Îmi aminteam nedeslușit cât de mult detesta viitorul către care mă avântam cu

atâta elan, rugându-se în fiecare seară, la cină, ca "groaznicul război" să înceteze... Nu-mi aminteam de vreo altă dorință. În afară de dragostea mamei mele, nu simțeam pentru altcineva suficientă afecțiune încât să-mi fi dorit să rămân...

De data aceasta totul era nou pentru mine. Nu aveam ce paralele să schițez, ce comparații să fac.

Dragostea mea pentru Bella fusese pură când se ivise, însă acum apele erau tulburi. Îmi doream atât de mult să o pot atinge. Oare simțea același lucru?

Nu conta, încercam eu să mă conving.

Mi-am privit mâinile albe, urându-le fermitatea, răceala, puterea neomenească...

Tresării când portiera se deschise.

- "*Ha! Te-am luat prin surprindere. Asta e ceva nou*", gândi Emmett când se strecură pe locul său. ...Pun pariu că domnișoara Goff crede că iei droguri, te-ai purtat atât de haotic în ultima vreme. Unde ai fost astăzi?

- Făceam... fapte bune.

"*Huh?*"

Chicotii.

- Am avut grijă de bolnavi, genul ăsta de fapte.

Cuvintele mele îl încurcară și mai mult, dar apoi inhală și simți mirosul din mașină.

- Iarăși fata?

Chipul îmi împietri într-o grimasă.

"*Devine tot mai ciudat*".

- Nu mai spune, murmurai eu.

El trase din nou aer în piept.

- Chiar are o aromă deosebită, nu-i așa?

Printre buzele mele se strecură un mârâit înainte chiar să fi înțeles bine toate cuvintele, ca un răspuns automat.

- Ușurel, puștiule, imi spuneam și eu parerea.

Atunci sosiră ceilalți. Rosalie remarcă imediat mirosul și se încruntă, încă supărată pe mine. Mă întrebam ce problemă avea, însă tot ce am putut să aud de la ea au fost insulte.

Nici reacția lui Jasper nu mi-a plăcut. Ca Emmett, a observat ispita reprezentată de Bella. Iar mirosul, pentru oricare dintre ei, reprezenta o miime din atracția pe care o exercita ea asupra mea. Continua să mă deranjeze faptul că sângele ei le părea atât de dulce. Jasper nu se prea controla...

Alice se apropie de mașină în direcția mea și întinse mâna după cheia camionetei Bellei.

- Am văzut doar că o voi face, spuse ea - criptic, cum îi stătea în obicei. ...Va trebui să îmi spui tu motivele.

- Asta nu înseamnă...

- Știu, știu. Voi aștepta. Nu va dura mult.

Am oftat și i-am dat cheia.

Am urmat-o până acasă la Bella. Ploaia lovea ca un milion de ciocănele, atât de zgomotos încât poate că urechea umană a Bellei nu putuse auzi tunetul motorului camionetei sale. Am privit către fereastra ei, însă nu a ieșit să se uite afară. Poate că nu era acolo. Nu puteam auzi niciun gând.

Eram întristat că nu disting nici măcar cât să văd ce face - să mă asigur că e fericită, sau măcar în siguranță.

Alice se urcă în spate și plecarăm în viteză către casă. Drumurile erau pustii, așa că ne luă doar câteva minute. Intrarăm împreună în casă apoi fiecare își văzu de ocupația sa preferată.

Emmett și Jasper se aflau în toiul unei elaborate partide de șah, folosind opt table unite - întinse de-a lungul zidului de sticlă - și propriul lor set complicat de reguli. Nu mă lăsau să particip; doar Alice mai juca ceva cu mine, câteodată.

Alice se așază la computerul ei, imediat după colțul unde se aflau ei și am auzit cum monitoarele ei prindeau viață. Lucra la un proiect vestimentar pentru garderoba lui Rosalie, însă aceasta nu i se alăturase în acea zi, să stea în spatele ei și să aleagă croiala și culorile când mâna lui Alice aluneca pe touch-sceen-urile sensibile (Carlisle și cu mine fuseserăm nevoiți să modificăm puțin sistemul, deoarece majoritatea acelor ecrane răspundeau la temperatură). În loc de asta, Rosalie se întinsese pe canapea și începuse să schimbe vreo douăzeci de canale TV la secundă, fără să facă vreo pauză. O puteam auzi încercând să se hotărască dacă să se ducă sau nu în garaj să meșterească din nou la BMW-ul ei.

Esme era la etaj, concentrându-se asupra unui nou set de schițe.

Alice privi după colț peste câteva clipe și începu să murmure următoarele mutări ale lui Emmett - el se afla pe podea, cu spatele întors - la urechea lui Jasper, care își păstră expresia neschimbată când îi elimină lui Emmett tura.

Iar eu, pentru întâia oară de atâta timp de când mă simțeam vinovat, mă așezai la minunatul pian cu coadă așezat chiar lângă holul de intrare.

Mângâiai cu degetele clapele, încercându-le rezonanța. Era încă perfect acordat.

La etaj, Esme se opri din ce făcea și își înclină capul.

Am început prima parte a melodiei închipuite în mașină în acea zi, bucuros că suna chiar mai frumos decât mi-o imaginasem.

"*Edward cântă din nou*", gândi Esme bucuroasă, un zâmbet ivindu-i-se pe chip. Se ridică de la biroul său, pășind repede și fără zgomot către capul scării.

Am adăugat o armonie, lăsând ca tema centrală să se întrețeară.

Esme oftă cu mulțumire, se așază pe treapta de sus și își sprijini capul de balustradă. "*Un cântec nou. A trecut atâta timp. Ce melodie minunată*".

Am lăsat cântecul să mă poarte într-o nouă direcție, urmându-l cu linia notelor joase.

"*Edward compune din nou*", gândi Rosalie, iar dinții ei se încleștară cu un resentiment atroce.

În acea clipă, lăsă garda jos și îi putui desluși întreaga furie interioară. Am văzut de ce era atât de pornită împotriva mea. Motivul pentru care uciderea Isabellei Swan nu îi tulburase deloc conștiința.

La Rosalie, totul ținea de vanitate.

Muzica se opri dintr-o dată și am izbucnit în râs înainte să mă pot abține, un simplu hohot de amuzament care s-a întrerupt imediat ce mi-am acoperit gura cu palma.

Rosalie se întoarse să mă privească, cu ochii sclipindu-i de furie amară.

Emmett și Jasper se întoarseră și ei, iar eu am putut auzi confuzia lui Esme. Ajunse jos într-o clipă, punând capăt schimbului de priviri dintre mine și Rosalie.

- Nu te opri, Edward, mă încurajă Esme după un moment de încordare.

Am început din nou să cânt, întorcându-i spatele lui Rosalie în timp ce încercam din răspuț să controlez rânjelul care îmi înflorise pe chip. Se ridică în picioare și ieși în grabă din cameră, mai mult furioasă decât stânjenită. Dar, cu siguranță, destul de rușinată.

"Dacă spui ceva te voi hăitui ca pe un câine".

Mi-am înăbușit un alt hohot de râs.

- Ce s-a întâmplat, Rose? o strigă Emmett. Rosalie nu se întoarce. Continuă, cu spatele drept, drumul spre garaj apoi se strecură sub mașină de parcă s-ar fi putut îngropa acolo.

- Despre ce e vorba? mă întrebă Emmett.

- Nu am nici cea mai mică idee, minții eu.

Murmurul lui Emmett trăda frustrarea.

- Continuă să cânti, mă îndemnă Esme. Mâinile mele se opriseră, din nou.

Am făcut așa cum îmi cerea, și ea rămase în spatele meu, punându-mi palmele pe umeri.

Cântecul era fascinant, însă incomplet. M-am jucat cu un element de trecere, însă cumva, nu suna bine.

- E fermecător. I-ai dat vreun nume? întrebă Esme.

- Nu încă.

- Are și o poveste? mă întrebă ea, în voce ghicindu-i-se un zâmbet. Simțea o imensă plăcere și m-am simțit vinovat că îmi neglijasem muzica atâta timp. Fusesem egoist.

- Cred că este... un cântec de leagăn. Iar puntea de trecere mi se revelă imediat. Mă conduse cu ușurință către următorul ritm, dobândind o viață proprie.

- Un cântec de leagăn, își repetă sie însăși.

Melodia chiar avea o poveste, iar când am devenit conștient de acest lucru, fragmentele se așezară la locul lor fără vreun efort. Povestea era a unei fete adormite într-un pat îngust, cu părul întunecat și des în dezordine și încurcat precum algele marine pe pernă...

Alice îl lăasă pe Jasper absorbit de ocupația sa și se așeză lângă mine, pe bancheta pianului. Cu glasul ei încântător, de clopoței de vânt, schiță un soprano fără cuvinte cu două octave deasupra melodiei.

- Îmi place, am murmurat eu. Dar ce spui de asta?

I-am adăugat acordul armoniei - mâinile îmi zburau deasupra clapelor pentru a reuni toate fragmentele - modificându-l puțin, îndreptându-l într-o direcție nouă...

Ea surprinse tonul cântecului și cântă alături de mine.

- Da. Perfect, am spus eu.

Esme mă strânse de umăr.

Dar în acea clipă puteam vedea finalul, cu vocea lui Alice ridicându-se deasupra melodiei și imprimându-i o altă cale. Întrevedea finalul cântecului, pentru că fata cea adormită era perfectă exact așa cum se afla, iar orice schimbare ar fi fost o greșeală, un motiv de întristare. Cântecul aluneca spre acea revelație, mai lent și mai grav de-acum. Și vocea lui Alice deveni mai joasă, apoi solemnă, cu un ton al cărui loc era sub arcadele pline de ecouri ale unei catedrale scăldate în lumina lumânărilor.

Am cântat ultima notă, apoi mi-am plecat fruntea deasupra clapelor.

Esme îmi mângâie părul. "*Totul va fi bine, Edward. Deznodământul va fi cum nu se poate mai bun. Meriți să fii fericit, fiul meu. Soarta ți-este datoare*".

- Mulțumesc, am șoptit eu, dorindu-mi să o pot și crede.

"*Dragostea nu vine mereu într-un ambalaj convenabil*".

Am râs scurt, fără umor.

"Tocmai tu, dintre toate fapturile planetei, ești poate cel mai bine pregătit să înfrunți un astfel de impas. Ești cel mai bun și cel mai scilpitor dintre noi".

Am oftat. Fiecare mamă credea același lucru despre fiul ei.

Esme era plină de bucurie că în inima mea în sfârșit îmi găsise cineva sălaşul, după tot acel timp, indiferent de potențialul tragic. Se temuse că voi rămâne etern singur...

"*Va trebui să te iubească și ea*", gândi ea dintr-o dată, luându-mă prin surprindere cu direcția cugetărilor sale. "*Dacă e o fată deșteaptă*". Zâmbi. "*Dar nu-mi pot imagina că poate fi cineva atât de încet în gândire încât să nu vadă ce partidă minunată ești tu*".

- Încetează, mamă, mă faci să roșesc, am tachinat-o eu. Cuvintele ei, deși improbabile, chiar mă înveseliseră.

Alice râse și interpretează primele acorduri din "Heart and Soul". Zâmbii larg și completai simpla armonie alături de ea. Apoi îi făcui hatârul interpretând "Chopsticks".

Chicoti, apoi oftă.

- Mi-aș dori să-mi spui de ce râdeai de Rose, spuse Alice. ...Dar văd că nu o vei face.

- Nu.

Îmi dădu un bobârnac în ureche.

- Fii cuminte, Alice, o muștră Esme. ...Edward este un gentilom.

- Dar vreau să știu.

Râsei de tonul plângăcios folosit de ea. Apoi am spus: "Poftim, Esme", și am început să cânt melodia ei preferată, un tribut fără nume închinat iubirii dintre ea și Carlisle al cărei martor fusesem atâția ani.

- Îți mulțumesc, dragul meu. Din nou, mă strânse umăr.

Nu trebuia să mă concentrez pe bucata muzicală familiară. În loc de aceasta, mă gândii la Rosalie încă zvârcolindu-se în sinea ei de rușine în garaj, și îmi zâmbii malițios mie însumi.

Descoperind de curând puterea geloziei, simțeam o oarecare milă pentru ea. Era un sentiment vrednic de plâns. Desigur, invidia ei era de o mie de ori mai meschină decât a mea. Și nu prevestea nimic bun.

Mă întrebam cum ar fi fost viața și personalitatea lui Rosalie dacă nu ar fi fost cea mai frumoasă dintre toți. Ar fi fost oare mai fericită dacă frumusețea nu ar fi fost mereu punctul ei forte? Mai puțin egoistă? Mai plină de compasiune? Presupuneam că era inutil să mă întreb, pentru că trecutul era trecut și ea *chiar fusese* întotdeauna cea mai frumoasă. Până și pe vremea când era om, se aflase mereu în centrul atenției mulțumită înfățișării ei încântătoare. Nu că aceasta ar fi deranjat-o. Ba dimpotrivă - îi plăcuse nespus admirația, mai presus de orice altceva. Iar lucrurile nu se schimbaseră când dobândise nemurirea.

Prin urmare nu era o surpriză, luând această nevoie ca de la sine înțeleasă, că se simțise jignită că eu, de la început, nu îi slăvisem frumusețea așa cum se aștepta de la toți bărbații. Nu mă dorea în vreun fel - departe de ea acel gând. Însă o întristase faptul că eu nu o doream pe ea. Era obișnuită să fie dorită.

În cazul lui Jasper și Carlisle lucrurile stătea altfel - amândoi erau deja îndrăgostiți. Eu însă nu aveam nicio obligație, și totuși, cu încăpățănare, refuzam să mă las impresionat.

Crezusem că acel vechi resentiment era demult îngropat. Că trecuse de mult peste el.

Și nu mă înșelasem... până în ziua când în sfârșit am găsit o fată a cărei frumusețe mă impresionase așa cum a ei nu reușise să o facă.

Rosalie fusese încredințată că dacă frumusețea ei nu-mi stârnea adorația, atunci cu siguranță că nu exista vreo alta pe Pământ care să-mi atingă sufletul. Fusese furioasă din clipa când îi salvasem Bellei viața, ghicind, cu ascuțita ei intuiție feminină, interesul pentru fată de care eu însumi nu eram conștient.

Rosalie se simțise jignită profund că o muritoare neînsemnată îmi părea mai atrăgătoare decât ea.

Îmi înăbușii impulsul de a izbucni din nou în râs.

Dar într-o oarecare măsură mă deranja felul în care o vedea pe Bella. Pentru Rosalie fata chiar era *obișnuită*. Cum putea să creadă una ca asta? Mi se părea de neînțeles. Un rezultat al geloziei, fără îndoială.

- Oh! exclamă Alice dintr-o dată. ...Jasper, ia ghici?

Am întrezărit viziunea ei și mâinile îmi înghețară pe clape.

- Ce este, Alice? Întrebă Jasper.

- Peter și Charlotte vin în vizită weekendul viitor! Vor fi pe aproape, nu e drăguț?

- Ce s-a întâmplat, Edward? Întrebă Esme, simțind încordarea umerilor mei.

- Peter și Charlotte vin în *Forks*? Îi șuierai lui Alice.

Ea dădu ochii peste cap înspre mine.

- Liniștește-te, Edward. Nu e prima lor vizită.

Dinții mi se încleștară. Chiar *era* prima lor vizită de la sosirea Bellei, iar sângele ei dulce nu mă atrăgea doar pe mine.

Alice se încruntă văzându-mi expresia.

- Nu ar vâna niciodată aici. Știi asta.

Dar fratele de suflet al lui Jasper și micuța vampiroaică pe care o iubea nu erau ca noi; ei vâneau pe căile uzuale. Nu erau de încredere în preajma Bellei.

- Când? Întrebai eu.

Își strânse buzele cu nemulțumire, dar îmi spuse ceea ce trebuia să aflu. "*Luni dimineața. Nimeni nu îi va face vreun rău Bellei*".

- Nu, încuviințai eu, apoi îi întoarsei spatele. ...Ești pregătit, Emmett?

- Parcă plecam de dimineață.

- Ne întoarcem până duminică, la miezul nopții. Cred că tu decizi când vrei să pleci.

- Bine. Lasă-mă să-mi iau mai întâi rămas-bun de la Rose.

- Sigur. La ce dispoziție avea sora mea, avea să fie o despărțire scurtă.

"*Ți-ai pierdut mințile de tot, Edward*", gândi el, îndreptându-se către ușa din spate.

- Cred că da.

- Cântă-mi din nou melodia cea nouă, îmi ceru Esme.

- Dacă îți face plăcere, încuviințai eu, deși ezitam întrucâtva să urmez acordurile către finalul inevitabil - acela care mă făcea să sufăr în chipuri nebănuite. Am rămas o clipă pe gânduri, apoi am scos capacul de sticlă din buzunar și l-am așezat pe suportul gol pentru partituri. Mă ajuta puțin - acel mic suvenir al "da"-ului ei.

Am dat din cap și am început să cânt.

Esme și Alice făcură un schimb de priviri, însă niciuna nu puse vreo întrebare.

- Nu ți-a mai spus nimeni să nu te joci cu mâncarea? îi strigai lui Emmett.

- Hei, Edward! strigă el la rândul său, zâmbind și făcându-mi cu mâna. Ursul profită de neatenția lui pentru a-l lovi cu laba sa greoaie peste piept. Ghearele ascuțite îi sfâșiară cămașa și scoaseră un sunet strident zgâriindu-i pielea.

Ursul urlă la auzul sunetului ascuțit.

"Rose mi-a dăruit cămașa asta!"

Emmett îi răspunse animalului furios cu un răget.

Am oftat și m-am așezat pe un bolovan aflat în preajmă. Avea să dureze ceva vreme.

Însă Emmett aproape terminase. Lăsă ursul să încerce să-i smulgă capul cu un alt atac, râzând când lovitura ricoșă și proiectă fiara, clătându-se, înapoi. Ursul urlă din nou iar Emmett îi răspunse tot cu un răget printre hohote de râs. Apoi se aruncă asupra animalului, care îl depășea în înălțime cu un cap, ridicat pe labele din spate, iar trupurile lor se prăbușiră la pământ împletite, doborând odată cu ele un molid înalt. Mârâielile ursului fură tăiate de un gălgâit.

Câteva minute mai târziu, Emmett se grăbi către locul unde îl așteptam. Cămașa lui era distrusă, sfâșiată și însângerată, lipicioasă de sânge și plină de blană. Părul lui brunet și cârlionțat nu arăta nici el mai bine. Pe chip afișa un zâmbet larg.

- Era puternic. Aproape că am simțit când m-a atacat cu ghearele.

- Ești așa de copilăros, Emmett.

Îmi privi cămașa neșifonată și albă, cu toți nasturii încheiați.

- Să înțeleg că nu ai putut urmări leul de munte?

- Normal că am făcut-o. Doar că eu nu mănânc ca un sălbatic.

Emmett râse asurzitor, în felul său caracteristic.

- Mi-aș dori să fie mai puternici. Ar fi mai amuzant.

- Nimeni nu a spus că trebuie să te lupți cu hrana.

- Da, dar cu cine altcineva să mă lupt? Tu și Alice trișați, Rose niciodată nu vrea să-și încurce părul iar Esme se supără dacă eu și Jasper *chiar* ne luăm la harță.

- Viața e grea oricum ai privi-o, nu-i așa?

Emmett rânji către mine, schimbându-și puțin centrul de greutate astfel încât dintr-o dată luă poziția de atac.

- Haide, Edward. Lasă-ți puțin puterea deoparte ca să ne luptăm cinstit.

- Nu poate fi "lăsată deoparte", îi reamintii eu.

- Mă întreb ce face fetița aia ca să te țină afară din capul ei? medită Emmett. ...Poate ar trebui să-mi dea niște idei.

Buna dispoziție mi se evaporă.

- Nu te apropia de ea, mârâii eu printre dinți.

- Ce sensibil ești.

Am oftat. Emmett veni să se așeze lângă mine, pe piatră.

- Îmi pare rău. Știu că treci printr-o perioadă dificilă. Îmi dau silința să nu fiu *chiar* un ticălos insensibil, dar asta e natura mea...

Aștepta să râd la gluma lui, apoi se strâmbă.

"Ești așa de *serious* tot timpul. Acum ce te mai frământă?"

- Mă gândesc la ea. De fapt, îmi fac griji.

- Ce motive de îngrijorare ai avea? "Tu ești aici". Râse zgomotos.

I-am ignorat din nou gluma, însă i-am răspuns la întrebare.

- Te-ai gândit vreodată la cât de fragili sunt ei? La cât de multe lucruri rele poate păți un om?

- Nu chiar. Dar cred că înțeleg ce vrei să spui. Nu eram cine știe ce adversar pentru un urs la început, nu-i așa?

- Urșii, murmurai eu, adăugând un nou motiv de teamă celor deja existente. ...La norocul ei... Un urs rătăcit ajuns în oraș. Sigur că s-ar duce țintă la Bella.

Emmett râse în barbă.

- Vorbești ca un țăcănit, știi asta?

- Imaginează-ți doar pentru o clipă că Rosalie ar fi om, Emmett. Și că s-ar putea întâlni cu un urs... sau că ar putea fi lovită de o mașină... sau de *trăsnet*... sau că ar cădea pe scări... sau că s-ar îmbolnăvi - ar putea avea o *boală*! Cuvintele țâșniră furtunos de pe buzele mele. Era o ușurare în sfârșit să le eliberez - mă chinuseră tot weekendul. ...Incendii, cutremure și tornade! Când te-ai uitat ultima oară la știri? Ai văzut câte lucruri pot păți? Spargerii și crime... Dinții mei se încleștară și dintr-o dată mă simțeam atât de furios la ideea că un alt *om* i-ar putea face rău încât nu mai puteam respira.

- Stai puțin, puștiule. Locuiește în Forks, îți amintești? Cel mult... e stropită de ploaie. Ridică din umeri.

- Cred că are mult ghinion, Emmett, cu adevărat. Uită-te la dovezi. Dintre toate locurile din lume unde se putea duce, a ajuns într-un oraș unde *vampirii* constituie o parte semnificativă a populației.

- Da, dar suntem vegetarieni. Țsta nu e cumva un noroc?

- La felul cum miroase ea? Clar e ghinion. În plus, felul cum miroase *pentru mine*. Îmi privii încruntat mâinile, detestându-le din nou.

- Doar că ai mai mult control decât noi toți, în afară de Carlisle. Acesta este iarăși un noroc.

- Duba?

- Acela a fost doar un accident.

- Trebuia să fi văzut cum venea după ea, Em, iar și iar. Jur, de parcă fata exercita un soi de atracție magnetică.

- Dar tu erai acolo. A fost un noroc.

- Oare? Nu este cel mai mare ghinion posibil pentru un om - ca un *vampir să se îndrăgostească* de el?

Emmett se gândi în tăcere pentru o clipă. Își imagina fata iar chipul îi păru neinteresant. "*Sincer, nu văd ce te atrage la ea*".

- Nici eu nu reușesc să văd farmecul lui Rosalie, spusei eu, necuviincios. ...*Sincer*, pare să ceară mai multe eforturi decât ar merita orice chip drăguț.

Emmett râse înfundat.

- Nu cred că mi-ai spune...

- Nu știi care e problema ei, Emmett. minții eu cu un subit zâmbet larg.

I-am ghicit intenția la timp pentru a mă ține bine. Încercă să mă împingă și se auzi un zgomot puternic când o fisură se crăpă în stâncă, între noi.

- Trișorule, bombăni el.

Am așteptat să mai încerce o dată, însă gândurile sale o apucară pe un curs diferit. Își imagină din nou chipul Bellei, însă mai palid, închipuindu-și ochii ei de un roșu aprins...

- Nu, spusei eu, cu vocea sugrumată.

- Ar pune capăt grijilor tale legate de caracterul ei muritor ei, nu-i așa? Și nici nu ți-ai mai dori să o ucizi. Nu e cea mai bună cale?

- Pentru mine? Sau pentru ea?

- Pentru tine, răspunse el cu ușurință. Din tonul lui se înțelegea "*desigur*".

Am râs fără bucurie.

- Răspuns greșit.

- Pe mine nu m-a deranjat atât de mult, îmi reaminti el.

- Pe Rosalie însă da.

Oftă. Amândoi știam că Rosalie ar fi făcut orice, ar fi renunțat la orice lucru, dacă ar fi putut să fie din nou om. Chiar și la Emmett.

- Da, pe Rose a deranjat-o, consimți el, sobru.

- Nu pot... Nu ar trebui... *Nu* îi voi distruge Bellei viața. Tu nu ai simți același lucru, dacă ar fi vorba despre Rosalie?

Emmett cântări întrebarea pentru o clipă. "*Chiar... o iubești?*"

- Nici nu pot descrie ce simt, Emmett. Dintr-o dată, fata aceasta este întregul meu univers. Nu mai văd sensul *restului lumii* fără ea.

"*Dar nu vrei să o transformi? Nu va trăi etern, Edward*".

- Știi asta, murmurai eu.

"*Și, așa cum ai spus, este destul de plăpândă*".

- Crede-mă, știi și asta.

Emmett nu era o persoană înzestrată cu tact iar discuțiile delicate nu erau punctul său forte. În acea clipă depunea mari eforturi, dorindu-și foarte mult să nu-mi rănească sentimentele.

"*Poți măcar să o atingi? Adică, dacă o iubești... nu ți-ai dori, ei bine... să o atingi?*"

Emmett și Rosalie împărtășeau o dragoste fizică intensă. Îi venea foarte greu să priceapă cum *putea* cineva iubi fără acel aspect.

Am oftat.

- Nici nu mă pot gândi la asta, Emmett.

"*Atunci ce opțiuni ai?*"

- Nu știi, șoptii eu. ...Încerc să mă gândesc la o modalitate... de a o lăsa în urmă. Însă nu reușesc să concep un mod de a mă ține departe...

Cu o satisfacție profundă, am realizat dintr-o dată că era *mai bine* să rămân - măcar în acele momente, când Peter și Charlotte se îndreptau într-acolo. Era mai în siguranță alături de mine, temporar,

decât ar fi fost de-aș fi plecat. Pentru moment, era posibil să fiu singurul ei protector.

Gândul mă neliniște; tânjeam să mă întorc acasă pentru a putea juca acel rol cât mai mult timp cu putință.

Emmett observă schimbarea expresiei mele. "*La ce te gândești?*"

- În clipa asta, am recunoscut eu cu oarecare frică, abia aștept să mă întorc în Forks și să văd ce face. Nu știu dacă voi rezista până duminică noapte.

- *Nu* te vei întoarce acasă mai devreme. Las-o pe Rosalie să se liniștească puțin. Te rog! Pentru mine.

- Voi încerca să rămân aici, spusei eu, cuprins de îndoială.

Emmett lovi cu degetul telefonul din buzunarul meu.

- Alice ar suna dacă atacul tău de panică ar avea vreun temei real. Simte lucruri la fel de ciudate ca tine pentru fata asta.

Auzindu-i cuvintele am zâmbit strâmb.

- Bine. Dar nu rămân nicio clipă în plus, duminică.

- Nu avem pentru ce să ne zorim întoarcerea - oricum, va fi vreme însorită. Alice a spus că nu vom merge la școală până miercuri.

L-am aprobat din cap, cu rigiditate.

- Peter și Charlotte știu cum să se poarte.

- Nu-mi pasă, Emmett. La norocul Bellei, se va plimba prin pădure chiar în momentul nepotrivit și... Mă înfiorai. ...Peter nu este cunoscut pentru autocontrolul său. Mă întorc duminică.

Emmett oftă. "*Exact ca un nebun*".

Bella dormea în liniște când m-am cățarat pe fereastra dormitorului ei, dis de dimineață, luni. De acea dată îmi amintisem de ulei, iar fereastra se dădu în lături fără vreun scârțâit.

Îmi dădeam seama după felul în care părul i se întindea, neted, pe pernă, că avusese o noapte mai puțin agitată decât ultima dată când mă aflasem acolo. Își sprijinea obrazii pe mâinile îndoite ca un copilăș, iar gura ei era întredeschisă. Îi auzeam răsuflarea alunecând încet, înăuntru și în afară, printre buze.

Mă simțeam uimitor de ușurat să mă aflu acolo, să o pot revedea. Îmi dădeam seama că nu mă simțeam cu adevărat în largul meu decât în preajma ei. Nimic nu era cum trebuia când mă aflam departe.

Dar lucrurile nu erau tocmai în ordine nici când mă aflam alături de ea. Am oftat, lăsând văpaia însetării să-mi sfâșie gâtul. Fusesem plecat prea mult timp. Răgazul petrecut fără suferință și tentație făcea ca ambele să pară mai intense acum. Erau suficient de crâncene încât să mă tem să îngenunchez lângă patul ei pentru a-i citi titlurile cărților. Voiam să știu ce povești se aflau în mintea ei, dar mă temeam, chiar mai mult decât de sete, că dacă mi-aș fi îngăduit să mă apropii mai mult de ea, mi-aș fi dorit o apropiere și mai mare...

Buzele ei părea foarte moi și calde. Mă imaginam atingându-le cu vârful degetului. Doar o mângâiere ușoară...

Era exact genul de greșeală pe care voiam să o evit.

Privirea mea se abătea iar și iar asupra chipului ei, căutând vreo schimbare. Muritorii se schimbau tot timpul - mă întristam la gândul că aș fi putut pierde ceva...

Îmi părea... obosită. De parcă nu ar fi dormit suficient în acel weekend. Fusesse oare în oraș?

Am râs fals, în tăcere, de cât de mult mă supăra acel gând. Ce dacă o făcuse? Nu îmi aparținea. Nu era a mea.

Nu, nu era a mea - și din nou mă simțeam abătut.

Una dintre mâinile ei tresări și am observat că avea zgârieturi superficiale, abia vindecate, în palmă. Se rănise? Deși evident nu era o rană gravă, totuși mă tulbura. M-am gândit la locul acesteia și am ajuns la concluzia că probabil se împiedicase. Părea o explicație rezonabilă, având în vedere tot ce știam despre ea.

Mă simțeam ușurat gândindu-mă că nu aveam să-mi pun etern întrebări legate de acele mici mistere. Eram de-acum *prieteni* - sau măcar încercam să ne împrietenim. O puteam întreba despre cum își petrecuse weekendul - despre plajă și despre activitățile nocturne care o făcuseră să pară atât de epuizată. O puteam întreba ce se întâmplase cu mâinile ei. Și puteam râde puțin când mi-ar fi confirmat teoria în privința lor.

Am zâmbit cu blândețe întrebându-mă dacă nu cumva căzuse în ocean. Dacă se simțise bine la ieșirea în aer liber. Dacă se gândise măcar vreo clipă la mine. Dacă îmi simțise lipsa măcar o fărâmă din cât îmi fusese mie dor de ea.

Am încercat să mi-o închipui scăldată în soarele care strălucea pe plajă. Însă imaginea era incompletă, pentru că niciodată nu pusesem piciorul pe First Beach. Știam doar din fotografii cum arată...

Pentru o clipă am simțit o strângere de inimă cu gândul la motivul pentru care nu fusesem niciodată pe frumoasa plajă aflată la distanța unei alergări de câteva minute de casa mea. Bella își petrecuse ziua în La Push - un loc unde îmi era interzis, prin tratat, să calc vreodată. Un loc unde câțiva bătrâni încă își mai aminteau poveștile despre familia Cullen, rememorându-le și crezând în ele. Un loc unde secretul nostru era cunoscut...

Am scuturat din cap. Nu aveam niciun motiv de îngrijorare acolo. Tribul Quileute era și el legat de tratat. Chiar de l-ar fi întâlnit Bella pe vreunul dintre acei bătrâni înțelepți, acesta nu i-ar fi putut dezvălui nimic. Și de ce ar fi abordat cineva subiectul? De ce s-ar fi gândit Bella să dea viu grai curiozității sale tocmai acolo? Nu - tribul Quileute era poate *singurul* lucru pentru care nu trebuia să-mi fac griji.

M-am mâniat pe soare când începu să se ridice pe cer. Îmi aminti că nu-mi puteam satisface curiozitatea în zilele imediat următoare. De ce se hotărâse tocmai atunci să răsară?

Cu un suspin, m-am furișat afară pe fereastra ei înainte să se lumineze suficient încât să mă poată vedea cineva. Intenționeam să rămân în pădurea deasă de lângă casa ei și să o veghez plecând la școală, însă când am pătruns printre copaci, am fost surprins să descopăr urma mirosului ei persistând pe potecă.

Am urmat-o imediat, plin de curiozitate, îngrijorarea sporindu-mi pe măsură ce mă conducea tot mai adânc în beznă. Ce căutase Bella *acolo*?

Urma se întrerupse pe neașteptate, fără a mă duce undeva anume. Se abătuse doar câțiva pași de la potecă, în ferigi, unde atinsese trunchiul unui copac căzut. Poate se oprise acolo...

M-am așezat pe locul unde zăbovise ea și am privit în jur. Tot ce putuse vedea erau ferigi și copaci. Probabil că plouase - mirosul era estompat, fără a se fi imprimat prea profund în scoarța copacului.

De ce-ar fi venit Bella să stea singură în acel loc - și sigur fusese neînsoțită, nu era umbră de îndoială - în inima unei păduri umede și întunecoase?

Nu avea sens și, spre deosebire de alte subiecte care-mi suscitau interesul, pe acesta cu greu aș fi putut să-l abordez într-o conversație obișnuită.

"Bella, îți adulmecam mirosul în pădure după ce am ieșit din camera ta, unde te vegheasem cum dormeai...." Da, cu siguranță aș fi spart gheața.

Nu aveam să știu niciodată ce gândise sau ce făcuse în acel loc, iar acea constatare mă făcu să strâng din dinți cu frustrare. Și mai grav, situația semăna prea mult cu scenariul pe care mi-l imaginasem în fața lui Emmett - Bella rătăcind singură prin pădure, unde mirosul ei ar fi alertat orice creatură înzestrată cu simțurile necesare pentru a-i lua urma...

Am gemut. Nu avea doar ghinion, dar îl și îmbia.

Ei bine, deocamdată avea un protector. Urma să o veghez, să o țin departe de pericole, atâta timp cât aveam să-mi pot inventa un motiv.

Dintr-o dată m-am trezit dorindu-mi ca Peter și Charlotte să plănuiască o vizită îndelungată.